

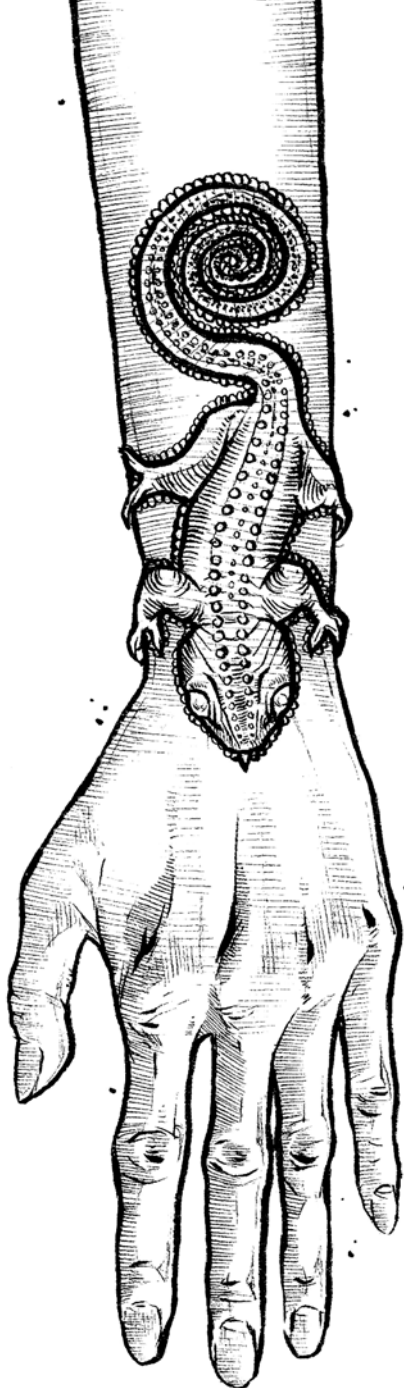

PETRA
KUBÁŠKOVÁ

"ILUSTRACE: STRIGA"

TAJEMSTVÍ
STŘÍBRNÉ
ČARODĚJKY

PETRA
KUBAŠKOVÁ

"ILUSTRACE: STRIGA"

TAJENSTVÍ
STRIBRNE
ČARODĚJKY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2020

Illustrations © Striga, 2020

Cover art © Lukáš Tuma, 2020

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-967-6 (print)

ISBN 978-80-7557-902-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-903-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557- 904-1 (pdf)

Věnováno Petrušce, mojí nejmilejší časohybce

 istě můžeš projít všechna místa, která v této knize navštívíš; vyhni se však tajným podzemním chodbám, jež jsou lidským bytostem zapovězeny. Ale potkáš-li na vznešeném Vyšehradě krásnou vysokou ženu s dlouhými vlasy, hebkými jako samet, oděnou v dlouhé černé roucho, dobře se podívej, zdali se jí kolem nohou nemotá rezavě zlatá kočka. Pokud ano, věz, že to byla čarodějka.

Kapitola 1

tála jsem před domem U Kamenného sloupu a na pravo pode mnou pomalu usínala Praha. Holka mého věku by se nejspíš neměla potulovat takhle pozdě v noci sama v ulicích... jenže já se nepotulovala. A taky jsem nebyla sama.

Na chvíli jsem se zahleděla na barevně rozzářenou Petřínskou rozhlednu. A když jsem pořádně napnula zrak, zahlédla jsem v petřínských svazích slabá žlutavá světélka – to se ve tmě hemžili neposední šustové a rozdělovali si drobečky toho, co přes den naloupili z lidských tašek, kapes a batohů. Šustové jsou fajnovky – co spadne na zem, nechávají holubům, loupí výhradně z čistého.

Ospalé město se nořilo do tmy a mrkalo na mě stovkami očí, avšak mě teď zajímalo jiné světlo – bledé, chladné a pro nás čarodějky nesmírně mocné.

Zvedla jsem oči k srpku měsíce. Byl tak tenoučkový, jako by ho na oblohu někdo namaloval jedním tahem štětce. Kolem něj poblikávaly hvězdy jako třpytky rozprašené na černém sametu.

„Nádherná noc,“ pronesla za mnou matka. „Už tolik jar sleduju Lunu, a nikdy mě nepřestane uchvacovat.“ Položila mi ruku na rameno. „Zavři oči a mysl na měsíc.“ Na okamžik se odmlčela. „Cítíš to?“ řekla po chvíli.

Soustředila jsem se. „Slabě,“ přiznala jsem.

Máma mě jemně uchopila za loket a trochu mi pozvedla paži. „Natáhni ruku. Dotkni se měsíce.“

Co by si asi pomysleli lidé, kdyby viděli dvě ženské, jak společně vztahují ruce k srpku měsíce, zavírají přitom oči a něco si mumlají. Zřejmě by nad námi mávli rukou jako nad dvěma podivínkami, možná romantickými umělkyněmi, básnířkami nebo prostě jen praštěnými ženskými, od kterých je lepší držet se dál. Jenže nic z toho se nestalo. Těch pár turistů, kteří se zřejmě nedopatřením v této chvíli zatoulali do strmě klesající ulice Úvoz, o nás totiž vůbec nezavadilo okem. Možná hledali cestu z horního konce Hradčan zpátky dolů na Malou Stranu nebo tady jen obdivovali noční výhled, každopádně ale dvě čarodějky, ochráněné mocí amuletů před nežádoucí pozorností okolí, vidět nedokázali.

Než jsem se však stihla plně ponořit do kouzla, kvůli kterému jsme tu dnes byly, ozval se z horní části Úvozu známý rachot.

Bezmocně jsem spustila ruku zpátky k tělu, zatímco máma si povzdychla a obrátila oči v sloup. „Ach ne,“

doprovodila to gesto slovy. „Doufala jsem, že nás to dnes mine.“

Obě jsme stočily zrak nahoru na kopec, odkud se již horem pádem řítil mnich na cválajícím oři a bujaře halekal: „Hohóóó, lidi! Z cesty!“

Párek jakýchsi zahraničních turistů však zcela nerušeně scházel dál po ulici a kochal se pohledem na osvětlený Strahovský klášter, Petřín a zbytek světélkující Prahy.

„Tak mu uхни,“ pobídla mě máma. „Ať mu nezkažíme radost.“

Pokrčila jsem rameny. „Když myslíš...“ Ustoupila jsem pár kroků stranou, ačkoli to bylo úplně fuk. Duch by námi prošel stejně neškodně, jako by prošel lidmi, kdyby náhodou nesešli ze silnice na chodník a nezačali si drze fotit noční město zrovna ve chvíli, kdy kůň – ostatně jako vždy – škobrtнул a shodil ze sedla průsvitného mnicha, který nám již po tolikáté předvedl, jak si sráží vaz. Přesně to je totiž jeho specialitou.

Mnich už se pomalu sbíral z dlažby, ale ještě předtím mrknul po fotografující dvojici, která stála otočená zády a zůstávala k jeho husarskému kousku úplně netečná.

Duch se zašklebil, pomalu vstal a přitom lamentoval: „Cháska nevděčná. Člověk se tady může zpřerážet, a oni si zatím klidně okounějí jinam...“

Máma se ke mně otočila se zasmušilým výrazem. „Tady alespoň vidíš, Ginevro, že pít se nemá.“ Máma, zapřísáhlá abstinentka, si hned přihřála polívčičku. Otočila se k duchovi. „Kdybys býval tehdy nehrál vrhcáby a neproléval

hrdlo vínem, mnichu, nemusel sis tady v Úvoze každou noc lámat vaz.“

Duch nasupeně trhnul hlavou, která mu teď kvůli zlomené páteři bimbala na krku mnohem volněji, než by měla. Do zítřka bude zase fit a představení může začít nanovo. „Já nepil!“ bránil se. „To ta pověst! Lidi si všechno přimyslejí, aby si báby měly o čem povídat!“

Máma ke mně důvěrně naklonila hlavu. „Vidíš, Ginevro? Ani lhát se nemá.“

Mnich vzal průsvitného koně za uzdu. „Tak pojď, ty herko. Kdybys mě tenkrát neshodil...“

„Kdybys býval nepil, udržel by ses v sedle.“

Tentokrát ale nepromluvila máma, nýbrž znamenití Slunce, bratr Lunny na domě U Kamenného sloupu. Na tom domě jsou totiž dvě busty – dvě kamenná poprsí. Na pravém rohu Slunce s mužskou tváří a na levém pak Luna s obličejem ženy.

„Nemáš už spát?“ špitla z druhé strany fasády Luna.

„Copak se v tom rachotu dá spát?“ zabrblo Slunce. A sotva to dořeklo, zase usnulo.

Luna se z růžové omítky tichounce zachichotala a potom zamrkala směrem ke mně. „Je čas,“ zašeptala.

Kývla jsem.

Luna nahoře na domě s očekáváním přivřela oči. Obrátila jsem se zpět k jejímu dvojčeti na obloze a natáhla k němu paži.

„Soustřed se,“ připomněla mi tlumeným hlasem máma.

Představila jsem si, že se dotýkám toho bledě zářícího srpku měsíce. Nejdříve to šlo ztěžka. Měsíc se mi zdál být hrozně daleko – dál, než kam mohly konečky mých prstů dosáhnout.

Pojď blíž, prosím, pojď blíž, žadonila jsem v duchu, jako bych to nebeské těleso snad mohla přesvědčit, aby sestoupilo z oblohy.

Nejdříve se nedělo nic.

Zašátřala jsem prsty, natáhla se ještě víc a pak ještě o kousek...

A náhle jsem ucítila cosi chladivého. Studilo to, ale bylo to příjemné, jako když za horkého letního dne ponoříte prsty do fontánky plné chladivé vody. Ten chlad obklopil mou ruku a já otevřela víčka. Zamžourala jsem a spatřila, jak kolem mé ruky tančí drobounké stříbrné tečky, které se stáčely, proudily a kroutily se jako mléčná dráha, až jsem zalapala po dechu. V celé paži jsem ucítila mravenčení, které mě nabíjelo zatím neznámou energií. A ta jako by mne přímo ponoukala otočit se k domu, z něhož ke mně dychtivýma očima shlížela kamenná Luna.

„Moje členka, čarodějko,“ napověděla mi, přestože jsem dobře věděla, co mám udělat. Vztáhla jsem k Luně ruku a členka ve tvaru měsíčního srpku začala ty roztančené stříbrné tečky přitahovat jako magnet. Rozběhly se od mé ruky směrem k ní a já se ocitla mezi dvěma Lunami – nebeskou a tou na fasádě. Měsíční světlo teď v probleskujícím kuželu proudilo od měsíce na obloze skrze mou ruku až nahoru k domovnímu znamení.

Máma ode mě podstoupila o několik kroků, s ohromným a zároveň i náležitě pyšným výrazem si mě prohlížela od hlavy k patě a téměř bez dechu pronesla: „Zvládlas to. Povolalas světlo Luny. Bravo, bravo, dcero. Valpurga budiž pochválena.“

Podívala jsem se na své tělo, kolem něhož divoce poletovaly stovky světlušek, a v tom okamžiku se mě zmocnil pocit, jako by mě zbožňoval snad sám měsíc a propůjčoval mi část své síly.

Máma uznale zakroutila hlavou. „V tak mladém věku... Mocná... Bude z tebe mocná čarodějka.“

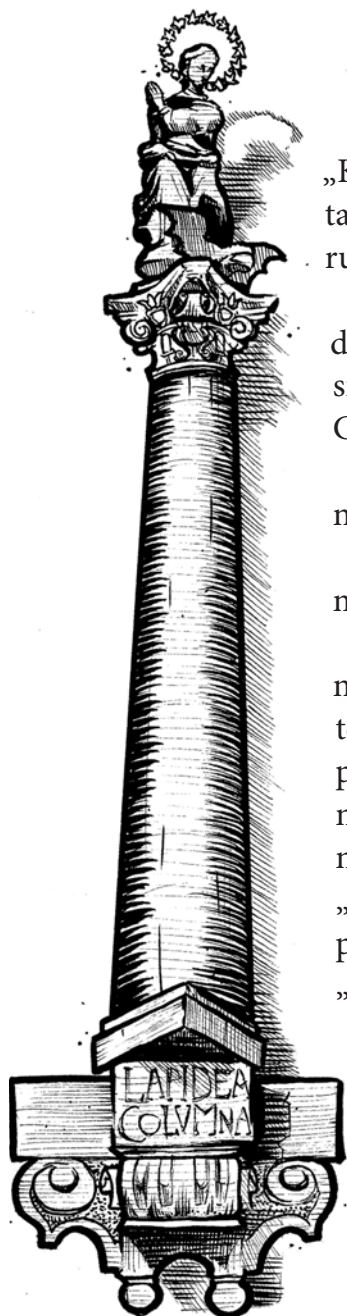
V jejím obličejí se odráželo bledé světlo vycházející přímo ze mě.

„Spoj je,“ vydechla máma. „Zkus to.“

Zahleděla jsem se na členku kamenné Luny. Představila jsem si, jak ji světlo obklopuje, zhmotňuje se nad ní, až se nad její členkou skutečně vytvořil malý světelný měsíček. Byl to opravdový bíle zářící srpek, který se od členky oddělil, vznesl se a plul nočním vzduchem, stoupal výš a výš, vzdaloval se, až nakonec splynul s měsícem na nebi.

Nechávala jsem ruku nataženou, nicméně světlušky z mého těla již odcházely – všechny se seběhly v konečcích mých prstů, které mě teď pořádně brněly, a potom se jedna po druhé jako poslušný had odebraly zpátky ke své nebeské matce. Ještě mě naposledy zastudilo pod nehty a kouzlo bylo skončeno.

Svěsila jsem paži. „Bylo to správně?“ zeptala jsem se neseměle.

*U Kamenného sloupu
Malá Strana*

První promluvila Luna z rohu domu. „Kdybych měla ruce,“ – jenže to byla bus-ta a ty, jak známo, končí pod hrudí, takže ruce nemají – „tak teď zatleskám,“ řekla.

Pohlédla jsem na mámu. Ta provedla drobný úklon hlavou, položila si ruku na srdce a prohlásila: „Skládám ti poklonu, Ginevro VII. Malostranská.“

Z úst mé přísné matky to znělo jako ta nejvyšší pocta.

„Děkuji,“ řekla jsem pokorně a udělala malé pukrle.

Už jsem se chtěla rozloučit s Lunou na domě U Kamenného sloupu, ale ještě jsem stočila zrak k měsíci na obloze, přes který líně pluly chomáčky šedivých mraků. Jak jsem se dívala nahoru, máma mě najednou naléhavě zatahala za rukáv. „Něco cítím,“ zašeptala nervózně a vzápětí vymrštila ruku směrem k Petřínu. „Šustové, podívej.“

Mrkla jsem tam, kde se to až do-sud hemžilo neposednými žlutavými světélky.

Ty bytosti však nyní ustrnuly, žlu-té svítivé body dočista znehybněly a my jsme se s mámou na sebe podí-valy. Četla jsem v jejím obličejí napětí

a v hnědých očích se jí na chvíli odrazilo slabé měsíční světlo, které ale zničehonic zhaslo. Máminy oči se náhle zdály být úplně černé – jako dvě bezedné studny a já pochopila, že je něco hodně špatně.

Zvedla jsem zrak k nebi.

Na obloze visel mrak a zakrýval měsíční srpek. Byl úplně černý, neprůhledný. A co víc, měl zubaté, nepřírozené okraje. Jako by někdo zahustil tmou, vypustil ji na oblohu a kolem dokola ji ostríhal nůžkami. Byla bych přísahala, že ještě před chvílí jsem nikde mezi hvězdami žádnou takovou černou masu neviděla.

Noc v tu ránu potemněla a prudce se ochladilo.

„Ach,“ hlesla z fasády Luna, „má sestra na obloze se nemůže probojovat přes ten děsivý oblak. To musí být nějaké zlé znamení. Běda.“

Zmateně jsem se podívala vzhůru na kamennou dámu se srpkem měsíce nad hlavou. Ve světle luceren jsem uviděla, že i srpek na její čelence zčernal. A přesně v té chvíli ztmavla i celá ulice. Všechny lucerny naráz zhasly, jako když tleskne. A pak zhasla i světla v těch několika málo oknech, kde se dosud svítilo.

„Mami, co se to děje?“

Jenže máma neodpovídala, zůstávala mrazivě nehybná a hleděla kolem sebe – pod námi pomalu pozhasínala celá Malá Strana a část Hradčan, a dokonce i Petřínská rozhledna už to vzdala a utonula v černi.

Máma, jako by mě vůbec nevnímala, s tváří otočenou vzhůru k temnému oblaku, došla k zídce. Stála ke mně

zády, a tak jsem popošla, abych jí viděla do obličeje. Měla zavřené oči a tiše pohybovala ústy. Něco mumlala. Její aura neskutečně zesílila – byla nyní tak sytě tmavomodrá, jak jsem ji dosud nikdy neviděla.

Začínala jsem mít pocit, že se děje něco, u čeho by mladá čarodějka, jako jsem já, neměla být.

Máminy rty se neustále pohybovaly, a když jsem se zaposlouchala, uslyšela jsem: „Vocate, vocate, luminosa...“ Nebo tak nějak. Dál jsem nerozuměla.

Upřela jsem zoufalé oči k nebi. Ještě že hvězdy pořád mrkaly na nebi. Než jsem ale stihla cokoli udělat, zabrnělo mi v kapse zrcátko. Honem jsem ho vytáhla a nakreslila na něj trojúhelník. Objevil se Josefínin vyplašený obličej.

„Gino, kde jste?“ vyhrkla. „Pořád ještě venku?“

Moje jediná sestřenice zněla nadmíru znepokojeně, což se dělo jenom tehdy, když šlo opravdu do tuhého.

„Vy jste vzývaly měsíc?“ zadrmolila nervózně.

„Ano, ale...“ koktala jsem.

„Gino, koukám nahore z okna u Celestýny v obýváku. Celá Malá Strana se topí ve tmě. Já nevím... Počkej... La-but!“

„Cože?“

„Jste ještě u domu U Luny?“

„Ano, ale co tím...“

„Ale ne! Lev! A další!“

„Jsi při smyslech?“ vyhrkla jsem, protože mi Fínin obličej zmizel ze zrcátka a já teď viděla jenom strop Celestýnina bytu. To dávalo smysl, Josefína totiž nemohla koukat

ze svého pokoje; její a Reginin byt je totiž až úplně dole v suterénu.

„Koukni se na oblohu!“ ozval se ze zrcátka její hlas.

Díky za radu, pomyslela jsem si, to tady tak nějak děláme celou dobu...

Mé myšlenky však přetrhla bělostná křídla a dlouhý napnutý krk. Tmou letěla bílá labuť jako vystřelený šíp a já v ní poznala domovní znamení z horní části Nerudovy ulice.

„Fíno, máš pravdu, labuť! Co to dělá?“

„Ginevro, musím končit. Drž se u svojí mámy.“

Její obličej se závojem rezavých vlasů zmizel a já schovala zrcátko rychle zpátky do kapsy.

Sledovala jsem labuť, stoupající stále výš k obloze, a najednou jsem pochopila. Mířila ke svému nebeskému dvojčeti, k souhvězdí Labuti, jednomu z největších, které teď zářilo na východní obloze. Začala kolem něj zuřivě kroužit, jako by probouzela jednu hvězdu po druhé, ale vtom už jsem koutkem oka spatřila v levé části oblohy nějakou narudlou šmouhu.

Byl to červený lev. Další znamení z Nerudovky opusťlo fasádu a uhánělo mocnými skoky oblohou, proběhlo vzduchem nade mnou a rudé tlapy se mu míhaly. Lev mířil na západ – až k souhvězdí Lva, v patách mu byl další, blyštivě zlatý, v němž jsem poznávala znamení ze Zámecských schodů.

A vtom se v hrozivém černém mraku něco pohnulo. Oblak se začal rozpínat. Ne, vlastně se začínal tvarovat,

na jednom konci se protáhl do obludné tlamy, z níž vyrazily tenké, zahnuté černé tesáky, hned nato následovaly tlapy a z nich dlouhé drápy, pak ocas... Ale to už se k němu z jedné strany po nebi řítil hvězdný lev, obrovské nebeské stvoření, a kousek za ním se hnala dvojice lvích domovních znamení. Na opačné straně už hvězdná labuť roztáhla obrovitá křídla a zuřivě jimi tloukla.

Nevědomky jsem mámu chňapla za loket a přitiskla se těsně k ní. Máma přestala mumlat. Chvilku těkala očima od dvou labutí ke třem lvům a pak s výrazem stále ještě nepřítomným tiše řekla: „Znamení z naší ulice. Přišla nám na pomoc.“

„A jedno ze Zámeckých schodů. To tys je přivolala?“

„Pst,“ sykla po mně, a tak jsem zmlkla. Přesto mě ale chytila kolem ramen a pevně mě zmáčkla. Její teplo bylo útěchou. Cítila jsem její levandulový parfém a úzkostlivě sledovala nebe, na kterém se teď odehrával divoký zápas.

Černá psí obluda chvíli uskakovala před hvězdnatým lvem, který se vzepjal na zadních a skočil po něm, jak to velké kočky dělávají. Pes uhnul o kus doleva, čímž odhalil měsíc. Lev ho minul a pes se okamžitě vrátil zpět, aby lvovi nadběhl zprava, a pokusil se mu chňapnout čelistmi po zadní noze. Lev se bleskurychle otočil a zaútočil psovi na krk. Ten sice mrštně uskočil, jenže shora už se na něj snesl obrovský hvězdný pták a udeřil jej křídly. Pes odlétl a já si byla skoro jistá, že kdyby to byl skutečný pes, slyšela bych jeho žalostné zakňučení. Vše se však odehrávalo strašně vysoko a já si konečně všimla i domovních

znamení, jak na přízračného psa dorážejí tu z jedné, tu z druhé strany, jednou mu natrhli černé oblačné ucho, jednou ocas, ale především: v té mele vždy na chvíli probleskl měsíc.

„Bellatorum luxiata!“ vykřikla nečekaně máma tak silným hlasem, až jsem nadskočila. Natáhla ruku a z konečků jejích prstů vytryskl stříbřitý paprsek, jiskřil a probleskoval, zkroutil se do spirály a vystřelil k měsíci. A pak se stalo něco úžasného.

Zatímco dva naši obránci za pomoci svých hvězdných dvojčat pomalu trhali ten ohavný černý mrak na cucky, spatřila jsem, jak několik paprsků podobných tomu, jaký právě vyslala máma, vyrazilo ze tmy ulic, několik z Malé Strany, další z protilehlé strany Vltavy, jeden snad odněkud z Vinohrad, další od Vyšehradu, a za několik okamžiků už všechny dorazily ke zbytkům černého mraku, obklopily ty odporné cucky a cáry, které se nechtěly vzdát, ale to už jsem všude po těle ucítila divné brnění. Jako by mi bzučela krev v žilách, až jsem myslela, že se snad taky rozletím na malé kousky.

Hodně rychle mi došlo, že se o mě pokoušejí mdloby.

Chytila jsem se mámy zrovna ve chvíli, kdy přibližně někde nad Karlovým mostem vyrostl zeleno-fialový obrys, v němž jsem poznala Valpurgu.

Naše nejvyšší čarodějnice ještě nikdy nebyla tak obrovská, tak impozantní. A než vyslala k nebi svůj paprsek, asi desetkrát silnější než ten mámin, její silueta ke mně zdálky upřela oči.

Ozvalo se zahřmění, cucky černého mraku se na obloze rozprskly na milion částíček, hučení v mých žilách začalo být nesnesitelné a před očima se mi začalo dělat černo, které nijak nesouviselo s okolní tmou.

„Mami,“ zakňourala jsem. Ještě nikdy v životě jsem neomdlela, ale teď jsem si byla skálopevně jistá, že za chvíli ztratím vědomí.

„Gino!“ Přes mrkající řasy a tečky, které mi tančily v zorném poli, jsem viděla, jak se ke mně sklání mámin ustaraný obličej.

Zavrávala jsem. „Mami, není mi dobře.“

„Transcendentní kouzlo!“ poručila máma.

Jenže já i v těch počínajících mdlobách věděla, že tu nikde poblíž není žádný kanál nebo voda...

„Musíme vzduchem. Musíš okamžitě do postele.“

Cestu vzduchem jsem zkoušela jen párkrát. Je to snad ten nejtěžší způsob přenosu v prostoru. Oproti zažitým představám k němu ale vůbec nepoužíváme koště.

„Ale já nevím, jestli to zvládnou.“

„Zvládneš, obrň se. Tvoje aura ti pomůže.“

Cítila jsem, že to bude ta absolutně poslední věc, na kterou teď ještě seberu sílu.

Bylo po půlnoci a my sem šly kvůli výjimečnému obřadu, prvnímu kroku mé měsíční iniciace, při níž jsem se měla pokusit načerpat sílu měsíce. Obřad byl sám o sobě hodně náročný.

Máma mě podepřela zezadu. „Nadechni se.“

Soustředila jsem se na svou auru. Je růžová se zelenkavým nádechem. Mezi čarodějkami výjimečná, nezvyklá.

Moje aura mě obklopovala jako vždycky, avšak nyní jsem po jejích okrajích ucítila něco nového. Do tváře mi zasvítily tenoučké srpek měsíce, teď již zbavený přízračného mraku.

„Leť, čarodějko,“ řekla líbezným hlasem Luna z fasády. „Leť. Poneseme tě.“

Zahleděla jsem se na tenký měsíc na obloze. Po okrajích mé aury se začalo cosi chvět a třepotat.

„Připravena?“ zeptala se máma.

Kývla jsem.

„Teď.“

A síla měsíce a mé čarodějné bytosti mě zbavila tíže, až mě zalechtalo v žaludku, a já se vznesla a na chvíli jsem splynula s živlem vzduchu. Uslyšela jsem šepotání vzdušných bytostí, vzdálený zpěv meluzín, odkudsi z nesmírné výšky se ke mně sneslo ševelení spravedlivých sylf, a pak už se přede mnou objevilo dokořán otevřené okno a já i s mámou přistála na podlaze svého pokoje tak hladce, jako bych došlápla na mech. Okamžik nato jsem padla do svých podušek div ne obličejem napřed, polomrtvá vyčerpáním.

Poslední, co jsem spatřila škvírkou mezi přivírajícími se víčky, byla Josefína, která zabouchla okno, a máma, která se nade mnou sklonila a pronesla jediné slovo: „Pax.“

2. kapitola

Probudilo mě tiché cinknutí. Otevřela jsem oči a v mém zorném poli se okamžitě objevil nakrčený pihovatý nos a nad ním jasně zelené liščí oči. Ty se teď záškodnický přimhouřily.

„Brý ráno, prcku. Už tě mám zase na starosti. Vypadá to, že mi zůstaneš viset na krku navěky!“ Josefinin jízlivý humor byl zpět.

Rozespale jsem se protáhla. „Kolik je hodin?“

„Tři slepičí. Ale připravila jsem ti speciální odvárek na posílnění, na, cucni si!“ řekla snad téměř starostlivým tónem a pod nos mi přistrčila velký hrnek s něčím, co vážně hodně silně čpělo. Cítila jsem rozmarýn, koniklec a...

„Co v tom vlastně všechno je?“

„Úplně všechny ingredience znát nechceš, ale potřebuješ to. Tak na zdraví.“

Vzala jsem baculatý hrnek do obou rukou a pořádně si lokla toho bylinkového odvaru, který mě měl údajně postavit na nohy.

Otrásla jsem se. „Ááá, to je teda síla,“ řekla jsem, když jsem se přestala šklebit. „A proč vlastně poslaly tebe?“

Fína se zatvářila trochu vážně a zároveň hodně tajemně. „Protože máme návštěvu.“

Zamračila jsem se. K nám na návštěvu většinou chodí jenom Kraslava, ale kvůli té nebylo zapotřebí posílat za mnou Fínu.

„Kde je máma?“ zeptala jsem se. Dneska byla sobota a máma neměla mít, pokud mi bylo známo, službu v lékárně.

„No, zkus hádat,“ napínala mě Fína. „Kdo tak důležitý k nám mohl zavítat po tom, co se včera v noci stalo, zrovna když jistá osůbka...“ cvrnkla mě do nosu, pršáku, který jsem zdědila po babičce, „šla poprvé provádět svůj zasvěcovací rituál Luny?“ Na samotném rituálu nebylo nic neobvyklého.

Každá čarodějka musí projít měsíční iniciací, a to celkem čtyřikrát. Nejprve, když měsíc dorůstá, pak při úplňku, potom když Luna na obloze ubývá a nakonec při novu, když je tvář Luny úplně černá. K tomuto rituálu je zapotřebí, aby měsíc v té dané chvíli nebyl na obloze zahalený mraky. A jestli někdy v noci uvidíte, jak se na zatažené obloze kolem měsíce najednou rozestoupí oblaka, je dost dobře možné, že nějaká čarodějka zrovna absolvuje měsíční iniciaci. Anebo je to prostě náhoda.

„Ale Fíno, to, co se stalo, vůbec nesouviselo se mnou,“ bránila jsem se, protože ten zlověstný temný mrak, který se porval s nebeskými tělesy a domovními znameními, jsem určitě nepřivolala já.

Josefína mě ale umlčela zvednutou dlaní. „Klid, klid, škrvně, já tě přece z ničeho neviním. Jde jenom o to, že...“ Fína stočila oči někam vedle mě, chvíli se hryzala do rtu a vypadala, že přemýšlí.

„Tak už to vyklop!“ naléhala jsem netrpělivě.

„Prostě je u nás Valpurga,“ vyhrkla Josefína a okamžitě se chytila za pusu.

Zkoprněla jsem a vytřeštila oči. „Co?“

Valpurga je naše nejvyšší a nejstarší čarodějnice. Její socha chrliče se tyčí nad vaší hlavou, když procházíte pod obloukem Malostranské mostecké věže od Karlova mostu na Malou Stranu. Sedí na koštěti, přestože my košťata k létání nepoužíváme, a jako správný chrlič má ústa otevřená pěkně dokořán. Vypadá děsivě i v podobě sochy. A když se zhmotní a sejde dolů, téměř vždy k tomu má velmi vážný důvod.

Pravda, existuje pár výjimek, kdy své stanoviště opusťte i z méně závažného důvodu – jako třeba před zimním slunovratem, kdy lidé slaví Vánoce, což je snad jediná příležitost, kdy se Valpurga objeví na našem prahu a jde si nahoru do podkroví popovídat s Celestýnou, nejstarší z našeho klanu malostranských čarodějek. Já ji však trochu podezírám, že si jde především pochutnat na Celestýniných zasněžených čokoládových koláčcích.

„A to je kvůli mně?“ polekala jsem se. „Valpurga si myslí, že jsem ten mrak na nebe přičarovala já? Nebo snad máma?“

Josefína si povzdychla a svésila ramena. „Zatím tam o něčem debatují, ale Gino, dopij ten odvar, skoč se umýt a převlíkni se a zbytečně to neprotahuj. Valpurga tě chce vidět.“

V krku mi okamžitě nabobtnal úzkostlivý chuchvalec.

„Neboj,“ uklidňovala mě rychle Fína, „všechno bude dobrý. Určitě se všechno vysvětlí,“ přesvědčovala mě, a zřejmě i sama sebe, protože přitom vůbec nezněla jistě.

„Ach jo,“ povzdychla jsem si. „Proč vždycky my?“

Sestřenice pokrčila rameny. „Přece víš, jak to s náma je. A když ses teď v Podsvětí skamarádila s naší zavrženou ba-bičkou...“ Výmluvně rozhodila rukama. „Asi se nemůžeme divit, že na nás ostatní čarodějky koukají s nedůvěrou. Samozřejmě ti ale nic nevyčítám!“ dodala rychle a zamávala zvednutými dlaněmi. „Už ale moc povídáme. Pospěš si, ať náš host zbytečně nečeká.“

S těmi slovy mě nechala samotnou v pokoji a tiše za sebou zavřela dveře.

Mimoděk jsem pohlédla na náš magický nebeský cifer-ník. „Tak co, Luno?“ promluvila jsem k srpku měsíce, jako by mi snad mohl odpovědět. Černostříbrná kulička se po-maličku sunula vpřed, stříbrná část byla nyní tenoučká a zbytek teď zabírala černá barva. Když měsíc roste, černé ubývá, když měsíc couvá, černé přibývá. „Jo, přesně takhle jsi vypadala včera, než tě přikryl ten...“

„Mňau.“

Falzeta, moje kočka. A někdy taky střapatá holka s pěkně ostrými tesáčky, jak jsem před pár týdny zjistila. Přimotala se mi pod nohy a začala se mi svým černým kožíškem s téměř nezatelnými rezavými pruhy třít o lýtka.

„Půjdeš se mnou ke Kraslavě hrát s holkama karty, až to tady se mnou Valpurga vyřídí?“ Teď už jsem věděla s jistotou, že mi moje kočka, pardon, můj kočkodlak, rozumí.

„Mňauíííí,“ zakňourala Falzeta a jako správné její veličenstvo kočka mi nedala nikterak najevo, jestli se mnou hodlá jít, nebo ne. Jenom ladně zavlnila ocasem a začala si jazýčkem čistit kožíšek.

„Tak jak budeš chtít, kočičí slečno. Neměla by sis to ale nechat ujít, bude to totiž super zábava.“ Od foukla jsem z čela rozčuchanou ofinu. „Na rozdíl od toho, co mě čeká teď.“

Proklouzla jsem do koupelny, rychle se opláchla a vzala si ty nejslušnější a nejdůstojnější šaty, jaké jsem takhle narychlo našla ve skříni.

Vlasy jsem si učesala dohladka a před zrcadlem si vyzkoušela pokorný výraz. Pro jistotu jsem si stříhla i jednu cvičnou uctivou poklonku.

„Uf,“ vydechla jsem. „Myslím, že jsem připravená. Tak do toho,“ dodala jsem sama sobě odvahy, naposledy se otočila k magickému ciferníku, koukla jsem na planetu Jupiter a řekla jí: „A ty buď laskavě na mé straně.“ Pak jsem nakráčela ke dveřím do obýváku.

Ozýval se za nimi tichý, nesrozumitelný hovor. Se žaludkem scvrknutým do velikosti vlašského ořechu jsem si naposledy urovnala sukni a způsobně jsem zakleपालa.

Byly slyšet kroky na parketách, chvíli nato se dveře s vrznutím pootevřely a ukázala se v nich matčina hlava. Kývla, ať vejdu, a z očí jsem jí četla: *Koukej udělat dojem.*

Nesměle jsem vešla dovnitř a bleskově se rozhlédla po obýváku, který jsem znala nazpaměť a kde jsem sedávala denně, ale teď jsem se tu přece jenom cítila, jako bych to byla já, kdo přišel na návštěvu, kdo je tu cizí a na koho se bude hledět přísnýma očima.

Ty oči mě našly okamžitě, hluboké a temné, přesto však zcela neurčité barvy. Ať jste se do těch očí dívali, jak jste chtěli, nikdy jste nedokázali říct, zda jsou hnědé, černé, šedivé nebo tmavozelené – všechny ty odstíny v nich totiž vířily, jako byste hleděli do koryta řeky. *Ach, ano, ty oči měly barvu jako řeka.*

A to nebylo všechno. Tvář téhle čarodějnice se téměř nedala popsat, jako by se neustále měnila nebo uhýbala před jakoukoli snahou vylíčit její rysy. Nad tenkými ústy se klenul snad špičatý nos, možná trochu křivý... Ale abych její obličej k někomu přirovnala, nebo ji snad dokonce nakreslila? To by snad ani Fína nezvládla, a ta umí namalovat vše jako živé, když chce.

Moje aura se teď zatetelila, zavlnila, duše se mi zachvěla a já věděla nad slunce jasně, že přede mnou stojí ona, Valpurga.

Provedla jsem zdvořilou poklonku, sklonila hlavu, trošičku pokrčila kolena a jednu nohu podsunula za druhou do strany. Projev poslušnosti a úcty. Ta hrozivá ústa se otevřela.

„Bud' zdráva, Malostranská,“ přivítala mě hlubokým, nakřáplým hlasem.

Malostranská. Při těch několika málo vzácných příležitostech, kdy jsem s Valpurgou mluvila osobně, mě pokaždé oslovila celým jménem: Ginevro VII. Malostranská. Nikdy ne jenom příjmením.

Myslím tím pravým příjmením, čarodějnickým. Ve škole mě znají jako Ginevru Strakovou. Valpurga zůstala sedět. Před sebou měla starožitný koflíček s kávou. Hrneček byl křehký, s modrými a zelenkavými květy a pozlaceným ouškem. Na podšálku byla stejná kvítka: poupata šípkových růží, ovšem ta na podšálku se rozvíjela a zase zavírala.

Máma se vyznamenala, to kouzlo určitě patřilo jí. Estetická kouzla jsou opravdu těžká, pokročilá, všechno je jen zrakový klam a já doufám, že je časem taky zvládnou.

Mohla bych pak třeba pozvat kamarádky na čaj a nechat na jejich hrnečcích tančit květy...

Napjaté ticho v místnosti mě vrátilo do přítomného okamžiku.

Vedle Valpurgy seděly Kraslava a Celestýna, na křesílkách a židlích po stranách pak máma, Regina a Josefína. Všechny měly na sobě dlouhé sukně a tuniky s dlouhými rukávy v tmavých odstínech a tvářily se velice vážně.

„Posaď se, Malostranská,“ pokynula mi Valpurga odměřeně.

Matka po mně ostře šlehla očima, abych neotálela. Poslušně jsem zaujala místo naproti naší hlavní čarodějnici, která jediná má právo nám poroučet v našem vlastním domě.

Valpurga se rozvázně napila kávy, s lehounkým cinknutím postavila šálek zpátky na podšálek a upřela na mě pronikavé oči. Před tímhle pohledem se nedá nikam uhnout, sedíte jako přikovaní a se svírajícím se hrdlem čekáte, co má hlavní čarodějnice na srdci.

„Pražské čarodějky jsou znepokojeny,“ pravila Valpurga. „Žádají po mně, abych prošetřila včerejší události. Jak víš, při tvé první měsíční iniciaci došlo k nežádoucímu a jenom těžko obhajitelnému jevu.“

Ani jsem nedutala a snažila jsem se polykat přes sevřené hrdlo. Šlo to těžko, a k tomu mi pořádně vyschlo v puse.

„Dle svědků se jen několik málo okamžiků poté, cos poprvé načerpala sílu Luny, objevil na nebi temný mrak v podobě psa, přes který se nemohlo probojovat měsíční světlo. A došlo k nebeskému souboji. Je to tak?“

Na chvíli zmlkla a přimhouřila stará svařtělá víčka. V té chvíli mě napadla šílená myšlenka. *Má Valpurga vůbec nějaké řasy?* Žádné jsem totiž neviděla.

Pořád si mě příkře měřila a já jsem jen stísněně přitakala: „Ano.“

„Pražské čarodějky žádají mimořádné zasedání čarodějnického sněmu. Kvůli tvému nedávnému setkání

s Ginevrou VI. Malostranskou v Podsvětí mají zcela pochopitelné obavy o to, zda je tvé setrvání v Praze i nadále bezpečné.“

Zkoprněla jsem. Máma na křesílku nalevo od Valpurgy div nenadskočila, ale ovládla se.

„Ale milostivá Valpurgo,“ promluvila k mému překvapení Regina. „Jak je jistě všem pražským čarodějnicím známo, Ginevra VII. se setkala se svou babičkou v Podsvětí nedobrovolně.“

„Zůstává s ní v kontaktu,“ odsekla jí Valpurga. „Máš snad pořád svou pekelnou kočku, nebo ne?“ udeřila na mne. „A co máš v kapse?“

Obsidián. Hřál mě v kapse a nikdy mě neopouštěl. Valpurga věděla i tohle, ne nadarmo je to vrchní čarodějnice. Tím lesklým černým kamenem lze probudit k životu kamenné zrcadélko na rohu domu kousek od staroměstského orloje. Potíž je, že to zrcátko, které drží v tlapkách kamenný lvíček, uměla kdysi oživit jenom moje babička, ale nyní jsem tuto schopnost po ní jakýmsi způsobem převzala já.

Kolik jsem toho po ní asi ještě zdědila?

„Uctivě prosím za prominutí, milostivá Valpurgo,“ nedala se Regina odbýt. „Sylfy mou neteř vyslechly a uznaly ji nevinnou, jak ostatně všechny pražské čarodějnice dobře vědí.“

Statečná Regina.

„I já to vím, Regino II. Malostranská,“ odsekla Valpurga. „Tvá matka, Ginevra VI. Malostranská se do Podsvětí

odebrala dobrovolně, aby se vyhnula definitivnímu trestu, který by jí vyměřily sylfy, pokud by tak neučinila.“

Teta Regina upírala na Valpurgu neústupný pohled. Všimla jsem si, jak její červená aura zesílila. Regina je živelná čarodějka a jako taková má v sobě značnou dávku odvahy a bojovnosti. A taky pěkně břitkého humoru. U Reginy málokdy poznáte, jestli mluví vážně, nebo zda si z vás utahuje. Teď však vůbec nevypadala na legrácky.

„Moje matka nikomu neškodí,“ řekla tichým, ale nesmlouvavým hlasem. „Jediné, o co se před několika dny zasloužila, bylo nalezení a osvobození pohřešovaných duchů a znovuoživení zmizelého domovního znamení.“

Valpurga vstala, jako když do ní střelí, na svůj věk neobvykle rychle, a vypálila po Regině dřív, než ta stihla doříct poslední slabiku. „A učinila tak ve spojení s nebezpečným bláznem – senzibilem, kterého kdyby nebylo, nezmezelo by ani to znamení, ani duchové.“

Regina se naježila. „Našel by si způsob i bez ní. Byl ochotný spojit se třeba s čertem. A skončil, kde měl – na sedativech v léčebně.“

Ty dvě proti sobě stály jako bohyně pomsty a já si představovala pomyslné blesky, které mezi nimi sršely. Bylo jasné, že kdyby se pustily do nějaké magické potyčky, vyšla by z toho vítězně Valpurga. Proto jsem byla ráda, když zakročila máma.

„Regino, prosím,“ řekla. „Kvůli naší matce už jsme měly malérů dost.“

Regina pohodila hlavou s ohnivě rudými vlasy, ztěžka vydechla a vzpurně založila ruce na prsou. Dál už ale nic neřekla.

Valpurga ukázala kostnatým prstem na mě. „Ty. Vstaň.“ Poslechla jsem.

Nejvyšší čarodějnice držela ruku stále nataženou směrem ke mně a já jsem ucítila chvění a tetelení ve své auře. Věděla jsem, že ta se teď určitě celá rozzářila a v červánkově růžovém oparu teď prokvétají zelené nitky a záblesky. Moje aura je výjimečná. Babička prý měla kdysi stejnou.

„Nevidím žádné černé stíny ani záchvěv temnoty,“ konstatovala Valpurga. „Posaď se,“ zavelela, ale sama zůstala stát. „Tvoje babička, kterou jsi nedávno poznala, není můj nepřítel. Ovšem,“ vztyčila ukazovák, který připomínal zkroucenou suchou větvičku, „všechny pražské čarodějky mají v paměti její černou auru a to, jak porušovala Kodex. Musím vyslyšet jejich hlas a svolat sněm. Malostranský klan se obhájí před pražskými čarodějkami.“

Máma vylekaně otevřela ústa.

„A když ne?“ ozval se hlas Celestýny, nejstarší členky našeho rodu. „Když se neobhájíme?“

Valpurga se k ní pomalu otočila a najednou vypadala zase hrozně staře, její čipernost byla ta tam. „Loučila bych se s vámi jen velmi nerada, moje drahá Celestýno IV. Malostranská, takže budeme doufat, že obhájíte.“

Dřív, než tíha těch slov stačila dolehnout na mou hlavu, vyrojily se kolem Valpuržiny nahrbené postavy desítky zelených a fialových jiskřiček, její silueta zprůsvitněla

a těsně předtím, než se zvenku ozvalo zakrákorání krkavce, se naše hlavní čarodějnice rozplynula jako pára nad hrncem.

Vyděšeně jsme se po sobě podívaly – já, máma, Regina, Josefina, Kraslava i Celestýna. Ani jedna z nás nepromluvila, jenže to ani nebylo nutné. Ta pravda visela nad námi ve vzduchu jako meč.

Ostatní pražské čarodějky nás tu nechtějí.

3. kapitola

Těšně předtím než vstoupíte do Nerudovy ulice, kde s mámou a tetami bydlíme, potkáte starobylou lékárnu. Tam pracuje moje máma. Odtamtud se vydáte doprava nahoru do mírného kopečka. Po širokých dlážděných schodech vyjdete Zámeckou ulicí, zahnete doleva a ocitnete se v Thunovské, odkud vás Zámecké schody dovedou až na Hrad.

Moc turistů tady nepotkáte, všichni totiž z nějakého důvodu chodí po těch druhých schodech, kterým se říká Staré, i když jsou ve skutečnosti mladší než tyto.

Odtud ze Zámeckých schodů je nádherný výhled na Prahu – a úplně nejhezčí je ráno nebo dopoledne, když hledíte na východ a proti vám září slunce a polévá celou tu stověžatou nádheru zlatým světlem.

My tu teď ale s Kraslavou stály z jiného důvodu. Z jedné z fasád na Zámeckých schodech totiž shlíží zlatý lev. Má po Praze několik svých lvích kolegů, jenže právě tento nám včera přispěchal na pomoc v boji se zákeřným mrakem.

Blyštivý lev i dnes majestátně pozvedal pravou tlapu, i když jsem si všimla, že má po včerejšku trochu pocuchanou hřívu a na boku pár šrámů. Z boje tedy nevyvázl bez škrábanců.

„Lve, lvíčku,“ promluvila jsem k němu. „Jdeme ti moc poděkovat, že ses nás přišel zastat. I když sis z toho odnesl šrámy.“

Lev mávl tlapou, jako by to byla maličkost. „Přijď za pár dní a po šrámech nebude ani památky.“

Kraslava si kuřácky odkašlala. „Ale stejně děkujem, zvlášť teď, žejo,“ zahuhlala. „Když se budeme muset tentononc, no, vobhájit.“

Lev nakrčil čelo nad moudrýma očima. „Obhájit? Před kým?“

„Před ostatními čarodějkami. Ony se nás bojí. Myslí si, že jsme ten mrak přivolaly my, abychom je zastrašily.“

Lev zamručel. „Nesmysl. Malostranské tu žily odnepaměti. Bez vás by Malá Strana nebyla Malou Stranou.“

Kraslava se podrkala v hnědých prošedivělých kudrnách. „Vlastně jsme se tě, lvíčku, přišly na něco zeptat, když jsi byl tak udatný a spolu s labutí a červeným lvem vodehnal ten mrak. Když jste se s ním rvali, nepoznal jsi nějak, co byl ten vzteklej čoklovitej mračoun zač? Kdo ho tam moh poslat? Sám vod sebe se tam netento... no sám se nevobjevil.“

Lev přimhouřil oči a chvíli přemýšlel. „Páchl. Čpěla z něj síra. Byl cítit jako samo peklo.“

„Jako salamandři?“ zeptala se Kraslava.

Lev se opět zatvářil zadumaně. „Ne tak docela, řekl bych. Možná trochu, téměř podobně jako salamandři, jenže ti jsou také cítit čerstvou elektřinou jako při bouřce. Voní kovově. Tohle byl starý pach, moc starý.“

Kraslava se na mě podívala tak zachmuřeně, až jí kůži mezi hustým obočím zbrzdily hluboké rýhy. „Jako samo peklo, povídáš,“ pravila s mírným pokyvováním. „No, děkujeme ti, lvíčku, ještě jednou a mnohokrát a nezlob se, že sme tě votravovaly. Mohly sme se zeptat labutě a červenýho lva, ale tady se vobvykle motá míň lidí.“

Lev zavlnil chřípím. „Poděkujte labuti. Ta přiletěla první, tloukla křídly jako zběsilá a trvala na tom, že tady nejmladší Malostranská,“ stočil hlavu ke mně, „je v nebezpečí.“

„A byla jsem?“ vyhrkla jsem.

Pokýval hlavou ze strany na stranu. „No, možná byla, ale taky zhasla celá Malá Strana. V té tmě nebyla vidět má skvostná hřívá,“ pronesl a na důkaz svých slov s ní marnivě pohodil.

Zkrátka lev. Nikdy nevynechá příležitost připomenout všem svůj majestát.

Vděčně jsem se uklonila, protože přes všechnu svou pýchu se spolu se svým hvězdným dvojčetem nebál utkat s tou přízračnou obludou. „Hezký zbytek dne, pane lev. Vypadáte dnes úžasně. I ty šrámy vám sluší.“ Když chcete nejvíc potěšit lva, pochvalte ho.

Tvářil se, jako že to neslyší, protože to je přece samozřejmost.

Když jsme sestoupily zpátky dolů k Nerudovce, koukla jsem na hodinky. „Jejda, teto, bude skoro jedenáct. Holky už určitě budou čekat u školy!“ Poměřila jsem v duchu vzdálenost do Hellichovy ulice a zamyslela jsem se. „Nezkrátíme si to?“ navrhla jsem.

Kraslava poplašeně zvedla dlaně. „Chraň tě Valpurga, holka, dneska už žádný transcendentní kouzla! Máš klidovej režim, takže půjdem hezky po svejch. Však den je ještě dlouhý, chvíle čekání ty tvoje krasotinky nezabije.“

Přešly jsme na Malostranské náměstí a teta na mne potutelně přimhouřila oko. „A co ta tvoje třetí krasotinka, co? Ta s čelenkou?“

Dotčeně jsem zakňourala. „Teetooo, tebe tohle nikdy neomrzí, že ne?“

Pochopitelně tím narážela na Tea, mého kluka, tedy jestli není troufalost ho takhle nazývat. Kraslava si ho prostě nikdy nepřestane dobírat kvůli přerostlým vlasům a čelence a nemůže zaboha pochopit, že mu to prostě sluší.

Teo je senzibil a já to zjistila teprve nedávno. Bude patřit k několika málo lidem, kteří vidí moje kouzla, mou auru a kteří poznají moji pravou podstatu. Naše přátelství bylo zatím fajn, i když mojí mámě se pořád nepovedlo se třást ze sebe ten strach, že kvůli Teovi – nebo časem kvůli někomu jinému – začnu dělat vylomeniny, prodlužovat mu život, zkrátka že začnu tropit nějakou magickou neplechu, protože my čarodějnice stárneme mnohem pomaleji.

Máma má strach, že mi časem začne černat aura jako mojí babičce, která se kdysi těsně před mým narozením musela odebrat do Podsvětí, kde setrvává dodnes.

Dalšími dvěma lidičkami, kteří znají mé tajemství – vlastně naše tajemství, protože už zavítaly i k nám domů a poznaly mou rodinu –, jsou Markéta a Barbara, moje dvě spolužačky, s nimiž jsem se před pár týdny sblížila.

Přiznávám tedy, že původně jsme jim všichni ve třídě říkali „Šprtka“ a „Barbie“, stejně jako mně s oblibou ostatní přezdívali „Praštěnka“, ale Markéta i Barbara to dnes už neřeší a občas se mi z legrace těmi přezdívkami podepíší i do zprávy na mobilu.

A naši spolužáci teď nestíhají zírat, jaké jsou ze Šprtky, Barbie a Praštěnky kámošky. Jen ať zírají, nikdy se nedovědí, co nás sblížilo.

Když jsme se teď s Kraslavou vyřítily zpod podloubí v Karmelitské, Markéta s Barbarou už na nás čekaly před naším gymnáziem, kde měla teta svůj byt, do něhož se vcházelo z její školnické dílny. Ve skutečnosti měla byty dva, ale o tom druhém, v suterénu, nemělo vedení školy ani potuchy.

„Zdráva buďte, děvčátka!“ pozdravila je hřmotně Kraslava. „Jdem kapánek pozdě, ale musely jsme tady s Ginou něco nevodkladného vyřídit, vid' že jo.“

Kývla jsem a koukla na hodinky. „Ale nemáme zas tak zlej čas,“ dala jsem si ruku v bok, „takže nám stihneš uvařit ten bezva oběd, jak jsi slibovala.“

Jestli Kraslava něčím vládne, tak šroubovákem, kladívkem, pilkou a taky šicím strojem, ale jistojistě nevyniká v kuchařském umění.

Teta se teď od srdce rozchechtala. „Jasná věc, holubičko. Uchystám vám takovej kulinářskej zážitek, na jakej budete vzpomínat léta.“

Markéta s Barbarou se zatvářily zvědavě.

Já skepticky.

„Kulinářskej zážitek, teto?“

Kraslava šibalsky zamrkala. „Že váháš. Ty párky mám vo hřátý raz dva. A můžu vám k nim dát rohlík. Co? Nebo tam mám ještě klobásky, maďarský, pálej jak salamandří slina!“

Holky se na sebe rozpačitě podívaly.

„Jen klid, dámy,“ utěšovala jsem je, „jestli vám nešmakujou párečky nebo Kraslaviny klobásky, po kterých proletíte stropem až nahoru do ředitelny, usmaží vám Kraslava výtečné topinky.“ Pomlaskla jsem si. „Když je naposledy dělala, byla to fakt lahůdka,“ zakřenila jsem se.

„Ale no tak, Gino, ty s tím naděláš. Tak byly po vokraji kapánek připálený, no,“ třepala hlavou teta.

„Kapánek po okraji? Zatopila jsi s nima v kamnech, teto, protože vypadaly jako černý uhlí. Tak jsi to tehdy říkala.“

Kraslava mávla rukou a něco si brumlala podnosem.

„Ale holky se k tobě určitě moc těšej,“ dodala jsem rychle. Obrátila jsem se ke kámoškám. „Máme pro vás s tetou překvápko.“

Pozvala jsem je totiž dnes ke Kraslavě na karetní dýchánek. Teta sice není žádný šéfkuchař, ale vaří vynikající čaj